

Drogmonológ

*A monológ alapjául
szolgáló interjút
Hoyer Mária
készítette*

1967-ben születtem, most harminc éves vagyok. Árvaházban nőttem fel, állami gondozott voltam. Anyám nem vállalt, csecsemőotthonba adott, aztán mindig más helyen kötöttem ki, ahogy növekedtem. Elsős koromig sok intézetben voltam, aztán vidéken jártam az első osztályt. Ott úgy tűnt, hogy nem tudok beilleszkedni, mert neurotikus vagyok. Akkor fölvittek nevelőotthonba, Budapestre. És hát ott kezdődött a karrierem, úgymond, mert ott kezdtem felnőni. A másodikat kétszer jártam, merthogy nem volt rendes tanítás, mivel folyton építkeztek, meg rengeteg tanárcsere is volt. Szóval gyakorlatilag nem volt rendes oktatás. Bent tanultunk, de a bizonyítványt más iskolában kaptuk. Oda kellett menni vizsgázni, és ott megbuktattak. De mindenből, még tornából is. Tehát annyira nem volt semmi tanítás meg semmi mozgás az intézetben, hogy szinte mindenből megbuktam. És akkor újra

jártam a másodikat. Akkor már a mi intézetünkben volt a tanítás, ott volt a bizonyítványosztás is, és ott aztán közepes átlaggal átengedtek.

Nyolcadik osztályos koromig mindig közepes volt az átlagom, nem volt semmilyen tanterg, amiben jeleskedtem volna. Nem is tanultam, nem érdekelt az egész, mindig arra gondoltam, hogy ha felnövök, akkor majd tanulok, akkor majd megváltozom. Semmi nem érdekelt. Egyedül az érdekelt, hogy cukorkát szopogassak és könyvet olvassak. A könyvek viszont nagyon megfogtak. Volt egy nagyon rendes tanárunk, oroszról irodalmat tanított, és ő beíratott egy könyvtárba, a saját felelősségére. Akkor minden héten kijárhattam a könyvtárba. De már akkor sem gyerekkönyveket olvastam, hanem felnőtt könyveket. Már tizenhárom éves koromban Kafkát bújtam. Azt nagyon szerettem, igen. Úgyhogy túl hamar felnőttem, úgy érzem, testileg is, szellemileg is. Gyakorlatilag túlkoros voltam, kilógtam, azt hiszem, az intézetben a gyerekek közül. Nem is nagyon voltak barátaim, barátnőim. Egy lány volt, aki hetedik koromig a barátnőm volt. De akkor átvitték őt egy másik nevelőotthonba, mert nálunk csökkenteni kellett a létszámot. Nagyon sajnálom, hogy engem nem vittek el, merthogy abban a másikban rendes tanítás folyt, más volt a rendszer, meg jobb szakmunkásképzőbe küldték őket. Sajnos, tőlünk csak azokat vitték át, akik akkor léptek volna nyolcadikba, én meg egy évvel lejjebb jártam a bukásom miatt. Akkor aztán megszakadt a kapcsolatunk. Egyszer véletlenül találkoztam vele. Most annyit tudok róla, hogy fodrásznak tanult, és kint él Amerikában.

Háromféle szakmát javasoltak nekem az intézetben. Azt mondták, hogy vagy élelmiszer-eladó vagy műhímző vagy pedig kozmetika-vegycikk eladó lehetek. Én a harmadikat választottam, úgyhogy ők rendezték el azt, hogy egy másik nevelőotthonban kollégiumba kerülhessek nyolcadik után. Onnan jártunk ki a szakmunkásképző iskolába. A kollégiumban

vegyesen voltunk, a fele társaság nevelőotthonos volt, a másik fele pedig vidéki vagy éppen pesti. Nem voltak éppen a leggazdagabbak. Ott én ezt a szakmát ki is tanultam, közepes átlaggal. Van bizonyítványom is róla...

Amikor elvégeztem, akkor úgy volt, hogy minden szakmának volt egy vállalati munkahelye. Nem úgy volt, mint most, hogy valaki könnyen munkanélküli lehet. Akkor a vállalatunk elintézte, hogy melyik boltba kerüljek. Én persze később több boltban is dolgoztam. A legtöbbit festékboltban, ahol jól meg is erősödtem fizikailag, mert festékeket kellett dobálnunk összevissza, mert folyton pakolni kellett. Meg hypót, meg nyakig voltam a benzinben meg a petróleumban, mert akkor még ki kellett mérni a megfelelő mennyiséget. Szóval, nagyon más világ volt ez akkor.

En már akkor is nagyon boldogtalan voltam, szerettem volna nem élni. Már gyerekkoromban sem akartam élni. Visszakanyarodva a kollégiumi évekhez: ott csak egy férfi tanárunk volt. Úgyhogy az nagyon kevés volt. De őt nagyon szerettük. Egy idősebb sportember volt, mindig kirándulni vitt minket. Megszervezte a kirándulásokat. Olyan nyolc-kilenc évesek lehettünk, amikor egyszer átmentünk a Tátrába. Erre nagyon pontosan emlékszem, mert ilyen cserüdültetés volt akkoriban Csehszlovákiával. Onnan jöttek hozzánk az intézetisek, mi meg mentünk oda. És hát mivel nagyon tiszteltem ezt a tanárt, meg nagyon szerettem, ezért nem ugrottam le a Tátra tetejéről.

Ennek előzménye is volt. Mégpedig az, hogy egy évvel korábban volt egy hozzám nagyon hasonlító lány. Olyanok voltunk, mint az ikrek. Tényleg mindenki azt mondta, hogy mi vagyunk az ikrek. Össze is keverték bennünket. Hát nem tudom, már így felnőtként sem értem a szexualitást, gyerekként meg pláne nem érttem. Egyszer csókolóztunk, és erre lebizuzták minket a többiek, a társaink meg a nevelő is, aki meglátta, hogy a függöny mögött mit csinálunk. Tehát ez hét éves koromban történt, és akkor ez a kislány, rá olyan egy-két hétre, kézzel belevágott az üvegbe, de annyira, hogy elvágta az ütőerét. Próbálták ugyan bekötözni, de aztán végül is megtudtuk, hogy meghalt. És hát innen kezdődött a lelkiismeret-furdalásom. És akkor ez után az eset után állandóan öngyilkos akartam lenni.

Na és akkor ott a Tátrában, amikor fönt álltam a hegy tetején, el volt persze kerítve, meg korlát is volt ott, de középen ki tudtam volna ugrani, mert éppen kifértem. De akkor hirtelen arra gondoltam, hogy mi lesz azzal a tanárral, ha meghal egy gyerek az osztályából, akit nyaralni visz, és neki milyen rossz lesz akkor. Aztán meg mégis az jutott eszembe, hogy nekem milyen rossz, és akkor azt gondoltam, hogy mégis meg kellene csinálni. És akkor jó öt percig haboztam. Emlékszem, az is megfordult a fejemben, hogy azért jó volna tudni, mi fog történni velem, ha nagy leszek, milyen események lesznek az életemben. Végül, a hosszú habozás után megadtam az esélyt magamnak arra, hogy felnőjek. De nagyon rosszul tettem! Bárcsak akkor megtettem volna! Hogyha előre tudtam volna, mi vár rám! Azt mondják, hogy akik meghalnak, azok előtt lepörög egy pillanat alatt az életük. Hogyha előre lepörögött volna az én életem is, ha tudtam volna, hogy mi vár rám, akkor megtettem volna. Úgyhogy nagy hiba volt, hogy nem tettem meg!

Szexuálisan mindig is meg voltam zavarodva, az ikerársam öngyilkossága után meg különösen. Helyes lány voltam, értelmes, érdeklődő, nem tudom, hogy történt, ki kezdeményezett, lehet, hogy én voltam, lehet, hogy nem, de tény, hogy úgy hetedikes koromban, az intézetben viszonyom lett az egyik tanárnővel. Ez két évig tartott, mert már szakmunkásképzőbe jártam a kollégiumba, amikor még kiengedtek hozzá. Emlékszem, a téli szünetet meg a nyári szünetet is vele tölthettem. Aztán egy borzasztó dolog történt. Volt egy közös ismerősünk, egy férfi, akinek nagyon jó zenéi voltak, és eléggé jó fej is volt. Már nagyon el akartam veszíteni a szüzességemet, meg kíváncsi is voltam, milyenek a férfiak. Fölmentem hozzá. Már jó húsz perce iszogattunk meg beszélgettünk, amikor egyszer csak megjelent a tanár néni, akivel két éve viszonyom volt. És ott derült ki, hogy ők már régen együtt járnak, s hogy engem csak harmadiknak, ilyen tölteleknek vagy nem is tudom, hogy minek akartak.

Erre teljesen kiborultam, epilepsziás roham jött rám, gyűlöletet, szeretet vagy féltékenységet, nem is tudom, hogy mit éreztem, de teljesen kifordultam magamból, és akkor valahogy egészen megváltoztam.

A szakmunkásképző iskolát azért elvégeztem. Utána volt egy barátom is, velem azonos korú, aki egy szilveszteri éjszakán el is vette a szüzességemet. Ő pedig az osztálytársammal csalt meg. Emlékszem, tizenhét éves voltam akkor. Szóval, valahogy mindig úgy éreztem, hogy cserbenhagynak. Akiket szerettem, vagy akikkel jó viszonyban voltam, azok valahogy mindig vagy kijátszottak, vagy cserbenhagytak, vagy hátulról megtámadtak. Úgy éreztem, érzelmileg teljesen összezavarodtam. Minden olyan váratlan és felfoghatatlan volt. És akkor aztán teljesen bezárkóztam. Emlékszem, Stefan Zweig egyik novelláját elolvastam, az *Érzelmek zűrzavarát*, s akkor beszélgettem az egyik kollégiumi nevelőtanárnőmmel, aki a könyvet kölcsönadta, és elmondtam neki, hogy a nevelőotthoni tanárnővel homoszexuális kapcsolatom van. Erre ő nagyon megijedt, szólt a kollégiumi pszichológusnak, akivel sokat beszélgettem mindenféléről, és aztán a végén egy jól ismert pszichiáternél kötöttem ki, aki tesztekot csinált, meg beszélgetett velem, majd bemutatott egy pszichológusnak, és mondta, hogy járjak hozzá. Én meg persze nem jártam hozzá.

Később is találkoztam, többször is, ezzel a pszichiáterrel, amikor már nem dolgoztam a szakmában, hanem leszázalékoltak a strúmám miatt, ami már gyerekkoromban kezdett kifejlődni. A műtétem után, az elmémre hivatkozva, volt orvos, aki azt mondta, hogy ne százalékoljanak le. Volt, aki azt mondta, hogy százalékoljanak le. Végül is leszázalékoltak, mert abban az időben nem úgy ment ez a dolog, mint most. Ha valaki sok hónapot töltött betegállományban, azt le kellett százalékolni. Én meg annyit voltam beteg, hogy nem lehettem más tenni. Ez huszonkét éves koromban történt. Azóta vagyok leszázalékolva.

A nevelőotthoni tanárnő-estet után félttem az emberektől, nőktől, férfiaktól egyaránt. És mégis, érdekes, megint egy tanár volt, egy kollégiumi tanár, akivel legközelebb összejöttem. A mi lánykollégiumunk összejárt egy fiúkollégiummal. Mindenféle műsorokat együtt csináltunk. Na mindegy, egy ottani tanárral összejöttem, és nagyon szerelmes lettem belé. Szintén rengeteg könyvet adott nekem, elvitt múzeumokba, építette a szellememet. Nagyon rendes volt, és nagyon beleszerettem. Ez a kapcsolat három-négy évig tartott. A végén külön bérelt egy lakást a barátjától, és ott együtt éltünk.

Sajnos aztán ez is megszakadt, mert ő is építette a maga kis karrierjét. Beiratkozott egy főiskolára, szóval olyan körökben mozgott, amiben én már egyre kellemetlenebbé váltam számára. Aztán végül feleségül is vette azt a hölgyet, aki miatt velem szakított. És amikor szakítottunk, akkor kerültem először pszichiátriára. Ez nem a Lipót volt, hanem egy ilyen szabadabb szellemű pszichiátria az egyik budapesti külvárosban. Ennek a vezetője egy nagyon rendes ember volt, sajnos már meghalt. Volt ott egy adjunktus, aki elvállalta a kezelésemet. Vele még a mai napig is tartom a kapcsolatot. Őt úgy hívom: Apa.

Én általában könnyen tudtam kapcsolódni az emberekhez, de nagyon kevés ember van, akivel tartós kapcsolatom lenne. Egy-egy ilyen van csak. Az életem során is mindig csak egy-egy ilyen volt. Apa ilyen. Közlékeny vagyok, könnyen találok kapcsolatokat, meg könnyen tudok bánni az emberekkel, de igazából nem tudok szeretni senkit. Ebbe belekevertem sajnos... Összevissza beszélek, nem sorrendben mondom a dolgokat, merthogy a kollégiumnál tartottunk, ahol megismertem a tanár urat, akivel majdnem négy évig tartott a kapcsolatunk. Onnan a kollégiumból is el kellett mennem, mert lejárt a három éves szakmunkásképző, és hát betöltöttem a tizennyolc évet. Azaz hogy tizenkilenc éves voltam, mivel hogy a másodikat kétszer jártam, mert megbuktam.

Tizenkilenc éves koromban kaptam negyvenezer forintot az államtól, hogy menjek, ahova akarok. És akkor megadták egy áruháznak a címét, hogy ott vásároljam le ezt a pénzt, aztán meg csináljak, amit akarok. Nézelődtem az áruházban, ott volt a zsebemben a pénz, de igazából nem is voltak olyan ruhák, amik tetszettek volna, nem volt semmi, amit igazán

megvásárolhattam volna. És akkor arra gondoltam, hogy talán majd egyszer Indiába fogok utazni, mert mindig is nagyon szerettem volna Indiába utazni, és vettem egy bőrdönt, egy kockás bőrdönt, ami a mai napig megvan. Nagyon poros, és nagyon rossz a cipzárja, de még megvan. Úgyhogy ez egy nagyon régi emlék... Tehát nem olyan sokat segített rajtam ez a negyvenezer forint, mert inkább valami lakásszerűséget kellett volna adniuk, vagy tudom is én...

A kollégiumban volt egy ilyen szociális nővér vagy inkább szociális ember, akinek az volt a feladata többek között, hogy az így kiengedett állami gondozottaknak szerezzen munkásszállót. Akkor először egy olyan munkásszállóra kerültem, ami nem is volt olyan rossz, mert hasonzorúekkel voltam együtt. Nem is volt rossz helyen, mert Budapest belvárosában volt. De egy verekedés miatt, amit nem én kényszerítettem ki, kivettek onnan. Én elég harcias voltam, nem kértem bocsánatot, pedig ha bocsánatot kértem volna, akkor maradhattam volna. De nem kértem, mert büszke voltam, és ezért egy külvárosi munkásszállóra kerültem, ami nagyon rossz volt. Valami iszonyatos volt. Az végképp megpecsételte a sorsomat egy egész életre.

Télen se nagyon volt meleg víz, szerencsére a munkahelyemen tudtam fürödni, és mosni is ott mostam, szóval borzasztó volt. Nem volt rendesen takarítva, heten voltunk egy szobában, ellopkodták egymás ruháját, föltörték a szekrényeket. Nekem is többször föltörték a szekrényemet, amikor éppen nem voltam ott. Többször is elutaztam a bőrdömmel, mivelhogy összegyűjtöttem annyi pénzt a fizetésemből, hogy tudtam nyitni egy takarékönyvet. Elmentem Franciaországba, Dél-Franciaországba. Az egy nagyon szép élmény volt. A tenger, a sirályok, más volt a levegő, az egész utazás nagyon gyönyörű volt. De amikor visszajöttem, már fel volt törve a szekrényem. Aztán elmentem Németországba. Az egy rémálom volt, mert úgy mentem ki, hogy szakítok ezzel a magyar néppel meg az emberekkel meg mindenkivel, főleg Apával, mert akkor éppen borzasztóan szerelmes voltam belé, mindig szerelmes voltam belé, most is az vagyok. Csak akkor éppen olyan hangulatom volt, hogy szerettem volna, hogyha vége lett volna ennek az egész kapcsolatnak.

Tehát kimentem Németországba. Már az indulás nagyon rosszul kezdődött. Tízezer forinttal meglépett egy lány, akinek azért adtam pénzt, hogy az útleveleket elintézzé. Kint egy férfi lakásába voltam bezárva egész nap, mert nem mertem kimenni. Félelmemben horrorfilmeket néztem. Akkoriban kövér voltam, ezért fogyókúrás gyógyszert vettem, aminek az alapanyaga kábító hatású volt. Ezzel valahogy elvoltam. Iszonyú volt az a két hét, alig vártam, hogy hazajöjjenek.

Nem volt olyan sok munkahelyem, mert mindig visszavettek. Volt a szakmámban egy cég, aminek persze többször változott a neve, egy kozmetikai-vegyicikk bolt, ahol eladóként dolgoztam. Oda négyszer is visszavettek, tudták, hogy tudok dolgozni, és szerettek, úgyhogy oda négyszer is visszamentem. Volt persze többször más munkahelyem is, miután leszázalékoltak. Dolgoztam kórházban, takarítónő voltam, szerettem azt is csinálni. Volt egy nagyon régi társam, még az intézetből, akivel egyszer valahogy találkoztam. Ő kérdezte, hogy hol dolgozom, mondtam, hogy kórházban. Erre kérdezte, hogy tudok-e szerezni neki Noxiront, Hydrocodint meg Coderitet. Nem tudtam, mik ezek, de voltak ilyenek a kórházban. Bejárhattam mindenhova, nem tiltottak el semmit sem tőlem, nem szedtem semmit, látszott rajtam, hogy nem voltam drogos. Bár igaz, gyerekkoromban Noxironnal altattak, mert mindig nagyon nehezen tudtam elaludni. A miénk egy ilyen neurotikus otthon volt. Ha valakivel valami baj volt, beteg volt, vagy nem tudott aludni, akkor rögtön gyógyszert kapott. Szerették, ha az ember csendes, nyugodt, nincs vele baj.

Ez hétéves koromtól kezdődött, amikor kisiskolás voltam. A Noxiron volt az intézetben a legkönnyebben hozzáférhető altató, úgyhogy azt kaptam. Rengeteget voltam beteg egyébként gyerekkoromban, nem is hallok jól a bal fülemre, mert állandóan középfülgyulladásom volt. Amikor a strúmám volt, akkor is rengeteg gyógyszert adtak. Amikor a pszichiátriára

kerültem, akkor is. Injekciók, gyógyszerek, gyógyszerek, injekciók. Szóval egyre több ilyen anyag került a szervezetembe az évek során. Egyre több. És hát amikor kollégisták voltunk, akkor persze brahiból mi is kipróbáltuk a marihuánát meg a cigarettát. Csövesek voltunk akkoriban. Mi voltunk a csöves emberek. Nekünk ez volt, ez a csöves korszak. A Moszkva térre jártunk, ott voltak ezek a bulik meg a balhék. Akkor még nem volt ilyen kemény drog, heroin meg ilyesmi, hanem csak ilyenek voltak, hogy fogyókúra tabletták. A nevére már nem is emlékszem. Például én egy erős testalkatú lány vagyok, mindig is fogyni szerettem volna, ezért állandóan szedtem ezt a fogyókúra tablettát, és fogytam is tőle rendszeren. De most már tudom, hogy ez is egy drog volt, tulajdonképpen. Be is szüntették az árusítását. Úgyhogy később fűért el kellett mennem például egy ismerőshöz házat építeni, csakhogy adjon rendszeres marihuánás cigarettát. Aztán hasist is adott.

Ez tizenkilenc éves koromban történt, amikor kijöttem a kollégiumból, tehát már dolgoztam, eladó voltam a vegyi cikk boltban. Előtte lettem terhes a barátomtól, a tanár úrtól. Volt egy közös ismerősünk, egy barátnőm, aki mondta, hogy vigyen el egy orvoshoz. Akkor még nem volt ismert az az injekció, amitől spontán vetélés következett be. Nekem adtak valami injekciót, de fogalmam sem volt, hogy mit okoz ez, meg hogy milyen következményei lehetnek. Azt se mondták meg, terhes vagyok-e vagy sem. Én sem vizsgáltam magam, csak állandóan rosszul voltam, állandóan hányingerem volt, meg elájultam. A tanár úr tudta, hogy terhes vagyok, de én nem tudtam. Nagyon naiv voltam. Most is az vagyok különben, sajnos. A lényeg az, hogy bent a kollégiumban olyan vérzésem volt a spontán vetéléstől, hogy azt hittem, belehalok. És senkinek sem tudtam szólni, hogy segítsen. Ott ültem, egész éjszaka, és véreztem. Az valami iszonyú volt. És reggel, amikor már nem volt vér, ami kijöjjön belőlem, elájultam. Úgy találtak rám a vécében, hogy el voltam ájulva. De nem mertem senkinek sem elmondani, hogy mi történt. Szóval, voltak azért rossz élményeim ezzel a barátommal.

Ez most azért jutott eszembe, merthogy az öngyilkosság... Szóval, hogy az öngyilkosság mindig mekkora szerepet játszott az életemben. A barátom, a tanár úr, egyszer együtt nyaraltatott a gyerekeivel, akik két-három évvel voltak csak fiatalabbak nálam, és ott is – nem tudom már, hol volt ez helyileg – a vízbe bementem, és öngyilkos akartam lenni. Egyszerűen nem jöttem fel a víz alól, csak úsztam, úsztam a víz alatt, és már tele volt a torkom vízzel. Akkor ő észrevette a parton, hogy valami nem stimmel, mert sokáig nem jövök föl a víz alól. És amikor kiderült számára, hogy öngyilkos akarok lenni, akkor utánam úszott ruhástul, kivitt a partra, és mesterséges légzést adott nekem. Rögtön csomagoltunk is, és jöttünk fel Pestre. Aztán innentől kezdett megromlani a kapcsolatunk. Ez a történet nem sokkal a spontán vetélés után volt. Meg az után, hogy például lapostetűt kaptam tőle. Szóval olyan borzasztó dolgok történtek velem, tényleg.

Én tizenhét éves voltam, amikor a kapcsolatunk elkezdődött, mert még a kollégiumban talákoztunk. Húsz-huszonegy éves koromig két nagyon fontos kapcsolat volt az életemben, s mind a kettő szörnyű csalódással végződött. És most már, felnőtt fejjel visszanezve azt kell mondanom, hogy egyik sem volt természetes. Az első azért nem, mert azonos nemű volt a partnerem, a második pedig azért nem, mert óriási volt a korkülönbség. Kétszer annyi idős volt, mint én. Tehát a külvilág szemében én mindenféleképpen egy furabogár voltam. Szóval olyan természetellenes volt minden.

Állandó büntudatban kellett élnem. Az volt a lényege ezeknek a kapcsolatoknak, hogy szerettem ezeket az embereket, de mindvégig büntudattal. És aztán a későbbiek során sem voltak már a kapcsolataim igaziak, legalábbis nem éreztem őket igaziaknak. És lassan oda jutottam, hogy már az volt a természetellenes számomra, ha egy normális kapcsolatba csöppentem bele. És ha egy ilyenbe belecsöppentem, ahogy erre már utaltam is, valahogy mindig én húztam a rövidebbet. Amikor tizennégy és fél éves koromban elvesztettem a szüzeségemet, akkor az osztálytársam vitte el az én fiúmat, az én kapcsolatomat. Ha valami

összejött volna nekem, akkor mindig megpróbálták megcsalni vagy kijátszani engem. És ez mindig sikerült is nekik. Tehát nem én voltam a hibás, hanem mások.

Akkor volt a strúmám, akkor kezdődtek a panaszaim is, amikor megszakadt ez a kapcsolat, ez a nagy szerelem a tanár úrral, s egy öngyilkossági kísérlet után fölkerültem a pszichiátriára, Pestre, ahol megpróbálták keresni nekem egy olyan munkahelyet, ahol védett környezetben lehetek. Ők találták nekem ezt a kórházi takarítónői állást. Ott jutottam hozzá először szabadon a gyógyszerekhez. Ott kezdtem el Dolort és Ridolt, ilyen erős fájdalomcsillapítókat szedni. Tényleg erős fájdalmaim voltak akkor, és ezért állandóan szedtem ezeket a gyógyszereket. És akkor rövid időn belül olyan rossz állapotba kerültem a strúmámmal is, hogy meg kellett műteni. Folyton ilyen alhasi fájdalmaim és derékfájdalmaim voltak. Lumbágóm is volt már azóta, tehát egyszer csak úgy maradtam, nem tudtam fölállni. Elég erős gerincferdülésem is van. Ezért elkezdtem saját magamat gyógyszerelni ezekkel a fájdalomcsillapítókkal, mégpedig nagyon erősen. Úgyhogy gyógyszer nélkül már nem is tudtam meglenni. Akkor az ismerőseimtől megtudtam, hogy a Noxiron a Coderittel szintén fájdalomcsillapító, s mellette még jó közérzetet is biztosít. Jól érzi az ember magát, nem fáj semmije, nem éhes, minden úgy jó, ahogy van. És aztán ezt a kombinációt kezdtem el szedni.

Innentől kezdve már nem emlékszem pontosan, hogyan is folytatódott az életem. Azt tudom, hogy különböző helyeken kezdtem el dolgozni. Volt olyan, amikor takarítónő voltam, aztán kimentem Németországba, úgy, hogy nem jövök vissza többet soha. De visszajöttem. Persze írtam egy levelet a kórháznak, a főnökömnek, hogy kimentem Németországba, nem jövök vissza sohasem, s a többi, s a többi. Nagyon megsértődtek, hogy hogy lehet így lelépni, és nem is vettek vissza oda. Amikor aztán onnan eljöttem, akkor különböző helyeken takarítónő voltam, irodaépületekben éjszaka, meg nem is tudom, még mit csináltam. Ja igen, könyvkötő is voltam egy nagyon rövid ideig, pár hónapig, de nagyon sokat betegeskedtem közben. Általában legföljebb ha pár hónapot dolgoztam évente, utána mindig a pszichiátrián kötöttem ki. Rendszerint öngyilkossági kísérlet miatt. Nagyon nehezen bírtam a munkásszállót, ahol laktam. Meg az életkörülményeimet. Nem tartoztam sehova, senkihez, és nem volt más eszközöm, amivel zsarolhattam magamat, a világot, mindent, mindenkit, mint az öngyilkosság. Most, amikor a strúmámmal megműtöttek, azt mondták, hogyha rendben vagyok, akkor kiengednek, mehetek dolgozni, azt csinálhatok, amit akarok. De nem jöttem rendbe. Valami az agyammal történt, és visszavitetek a pszichiátriára.

A strúmaműtét után valami olyan betegségem lett, ami miatt rácsos ágyban töltöttem egy fél évet vagy még többet. Rögtön, már a kórházból kocsival vittek be, és akkor több mint fél évet ott voltam. Rácsos ágyban. Ennek az volt az előzménye, hogy óriási fájdalmaim voltak. Valahogy úgy éreztem..., hogy is mondjam..., például néztem a tévét, és mondjuk, egy sorozat ment, nem tudom pontosan, micsoda, valamilyen kórházias sorozat, amiben műtétek voltak, meg ilyenek, és úgy éreztem, mintha engem műtenének. Állandóan elájultam, meg rosszul lettem, mindig ment a hasam, szóval nagyon rosszul voltam. Állandóan összeestem, olyan rosszul voltam. Ha meg egy kicsit jobban voltam, és volt cigarettám, akkor szétosztogattam a betegek között. Nem szerettem, hogyha valami ruha volt rajtam, meztelenül mozogtam ott a kórházban. Egyszóval nem voltam beszámítható. Vagyis nem beszámítható nem voltam, hanem azt hiszem, nem voltam olyan állapotban, hogy közösségben legyek. Ezért rácsos ágyba tettek, és állandóan injekcióztak, reggeltől-estig. Ezért is olyan a fenekem harmincéves koromban, hogy állandóan begyullad, és ilyen öklömnyi csomók vannak benne. Egyébként nekem az orvosok nem mondtak semmit, hogy mi a neve ennek a betegségnek. Vagyis ráírták a diagnózisomat a zárójelentésre is, csak már elfelejttem. Latinul volt.

Azt hiszem, mindezt a strúmaműtétem indította el. Tehát valami nagy változás állt be az állapotomban. Ezért kerültem vissza a zárt osztályra fél évre. A műtétem előtt nagyon sovány voltam, bent fölhizlaltak kilencven kilóra, akkor jobban éreztem magam. Agyilag is

sokkal jobban lettem, úgyhogy kihelyezhettek egy nyitott osztályra, és akkor rövid időn belül kiengedtek. És akkor megint öngyilkos akartam lenni, mert nem voltam megelégedve magammal, a környezetemmel, az emberekkel. Nem szeretem az embereket, az az igazság. Magamat egy időben nagyon szerettem, de most már magamat sem szeretem. Mindig apakomplexusom volt, és sajnos az apakomplexusba valahogy mindig belekeveredett a szexualitás. Szóval, nem valami jó az egész, nem volt jó, és most se jó.

Nem jól mondom! Akkor, amikor fél év után kijöttem a zárt osztályról, mégsem lettem öngyilkos, hanem, ha jól emlékszem, elhelyezkedtem egy folttisztító szövetkezetnél – segédvállalónőként. Azt nagyon rendesen csináltam, de mondták a kolléganőim, hogy ne számítsak arra, hogy ugyanazon az egy helyen fogok mindig dolgozni, hanem különböző helyekre fognak időszakonként tenni. És így is történt. Mindig különböző emberekkel dolgoztam együtt. Ez elég fárasztó volt. Na mindegy, a végén fölkerültem Budára, egy boltba, ott dolgoztam. Nagyon jól ment, már annyira megszerettek meg megkedveltek a munkatársak, ketten dolgoztunk ott egyébként, nem volt sok ember, vagyis hárman dolgoztunk, azon gondolkodtak, hogy betanítanak, és én is vállalónő leszek, nem segédmunkás vagy segédvállalónő, hanem rendes vállalónő. Én is ugyanúgy bántam a pénzzel, ugyanazt csináltam, mint ők, csak éppen a zárást meg a ruhaátvételt, azaz amikor vitték el a szennyes ruhát vagy hozták a tiszta ruhát, azt nem csináltam én. Azt a főnök csinálta, de a többit mindent ugyanúgy csináltam.

Egyszer főlhívnak telefonon, hogy menjek be a központba, mert hogy most készültek el az egészségügyi papírjaim, most láttak neki, hogy megnézzék, milyen is az egészségi állapotom, s hogy ezek után fognak-e alkalmazni vagy sem. Bemegegyek, és akkor mondják, hogy annyi hónapom, évem jött össze, hogy le fognak százalékolni. Egyszerűen közölték velem, hogy ők most leszázalékolnak! És nem tudtam semmit sem csinálni ellene! Csak néztem, lestem, hogy most mi van. Rendesen dolgoztam, semmi panaszom nem volt, és egyszer csak leszázalékoltak. Mert amikor én kértem, akkor jogos lett volna, mert akkor tényleg beteg voltam. De amikor ők behívtak?! Akkor nem volt semmi bajom!!

Amikor a strúmaműtétem volt, és utána több mint fél évig benn voltam a zárt osztályon, akkor megindították például azt a műveletet, hogy elmeszociális otthonba kerülhesek. Amikor férjhez mentem, akkor kaptam meg az értesítést az ottani önkormányzattól, hogy mehetek. Szóval több év kellett ahhoz, hogy kiderüljön: van üresedés, és mehetek az elmeszoc otthonba. Bementem a pesti önkormányzatra, ahol laktam. Ott egy nyilatkozatot kellett tennem. Elém raktak egy papírt, hogy írjam alá, hogy most nem igénylem, mivel menet közben férjhez mentem, kaptunk egy önkormányzati szoba-komfortos lakást, tehát helyrejött az életem, úgy-ahogy, nem munkásszállón lakom, le vagyok ugyan százalékolva, de mellette dolgozom, és nem indokolt az elmeszociális otthonbeli elhelyezésem.

Tehát ezt mind le kellett írni, és így semmisnek tekintették az elmeotthoni elhelyezést. Ez történt. Azóta már nagyon sokat gondolkoztam ezen, mert már lényegében két-három éve mindig ezen gondolkozom, hogy talán mégis jobb lenne oda bekerülnöm, mert annyira tehetetlen vagyok, hogy csak a drog, a drog, a drog, és semmi más nincs ezen kívül. Már nem tudok olvasni, nem érdekel semmi, gyakorlatilag nem csinálom semmit. Csak bemegegyek a gyógyszerért, beveszem, hazamegyek, és nézem a tévét, vagy hallgatom a rádiót. De most már olyan alacsony színvonalon... Ami amerikai filmek mennek, az a dömping, meg egyáltalán, ami most megy... Szóval, egyáltalán, nagyon rossz a színvonal, mármint az a színvonal, amit én képviselek, ahogyan én élek.

Amióta férjhez mentem, sokat voltam elvonókúrán, kétszer együtt a férjemmel, kétszer külön is. Tulajdonképpen ő vitt bele a mákteázásba, az igazi ópiátfogyasztásba, mert a Noxiron meg a Coderit az tulajdonképpen, ha jól tudom, nem ópiátszármazék. De a mák igazi ópiátszármazék. Mákteát először a férjem itatott velem. Mondta, hogy kóstoljam meg, mert ő ezt issza, ezt fogyasztja. Amikor összeházasodtunk, akkor ő megmondta, hogy ké-

szüljek fel, hogy ő drogfogyasztó, én meg megmondtam neki, hogy nem tudok főzni, nem vagyok házias. Megmondtam azt is, hogy nem iszom alkoholt, vagy csak nagyon-nagyon ritkán, amikor teljesen elvesztem az önuralmammat, úgyhogy ezért sem iszom. Meg különben is, a gyomrom sem bírja, mert gyomorfekélyem van meg nyombélfekélyem.

Nekem a tanárnő meg a tanár úr után csak ilyen futó kapcsolataim voltak, komolyabbak egyáltalán nem voltak. Voltak olyan időszakok az életemben, hogy négy-öt évig nem is voltam férfival. Aztán, amikor férjhez mentem, az első évben még volt szexuális kapcsolatom a férjemmel, aztán már vele se. Utána egy darabig megint lett, majd egy-két év szünet, aztán most a nyáron ismét, megint csak egy-két hónapig, aztán újra megszakadt. Úgyhogy most megint semmi. Mert ilyen az élet. A férjemet egyébként egy szanatóriumban ismertem meg. Én akkoriban ugyanahhoz a kerülethez tartoztam, ott volt a munkásszálló. A kerületi ideggondozóba rendszeresen el kellett járnom, ott kaptam egy injekciót, kéthetente. Xanax, Seduxen meg ilyesmi. És aztán mondták, hogy menjek oda a nappali foglalkoztatóba, mert úgy jobban eltelik a nap is, nem vagyok bent egész nap a szállón, meg hát jobb lesz, társaságban leszek, dolgozom egy kicsit, még egy kis pénzt is kapok.

És akkor hát elmentem oda. És ott találkoztam a férjemmel, aki egészen furcsa volt a többiek mellett. Szóval nem olyan volt, mint a többiek. Neki volt egyénisége. Az egyénisége abból állt, hogy nem beszélt, mint a többiek, nem csinált semmit, és mégis volt jelenléte. Semmit nem csinált, és mégis ott volt, és észre lehetett venni. Emlékszem, egy piros kockás inge volt, még a mai napig is megvan, nem engedem kidobni, pedig már teljesen tönkrement. És akkor úgy valahogy megtetszett nekem. Akkor még ő sem volt olyan öreg, mint most, én se voltam ilyen fogatlan, meg mit tudom én, ilyen roncs. Szóval olyan helyes volt. Beszélgettünk, együtt elmentünk koncertre, emlékszem, még akkor volt az az együttes, nem jut eszembe a neve, annyira ki akartam mondani, na szóval, ő mondta, hogy ő egy tizenegy négyzetméteres szükséglakásban él egyedül, azt valahogy megkapta az orvosok segítségével, merthogy őt a szülei meg a családja nem nagyon fogadták be. Főleg az édesapja, mert hogy olyan különc volt. Le volt százalékolva ő is, mint én. Nekem akkor indult be a leszázalékolásom, amikor odakerültem a szanatóriumba. Akkor kaptam két hónaponként részletre nyugdíjat, pontosabban előleget, mert a nyugdíjam akkor intéződött, úgyhogy pénzem sem nagyon volt. Ő az apjával nem volt jóba soha.

Szóval a szanatóriumnál tartottam. Régen a fiatalok zenéltek ott, meg ilyesmi. Jó társaság volt. Mára már nagyon lepusztult a hely. Amikor megismertem a férjemet, már akkor is kezdett a nívó csökkenni. Már nem volt társadalmi élet, nagyon kevesen jártak, egyre rosszabb volt minden. A férjem úgy kereste a nyugdíja mellé a pénzt, hogy filmekben statisztált. Engem is elvitt, hogy megpróbáljam, hogy milyen az, és hogy nekem is legyen egy kis pénzem. És akkor rendszeresen jártunk. Tényleg olyan rendszeresen, hogy havonta kétszer-háromszor statisztáltunk. Ez ment egy darabig, de közben terhes lettem. Akkor még nem voltunk házasok, én szeptemberben lettem terhes, és január tizenegyedikén házasodtunk össze. Amikor kiderült, hogy terhes vagyok, a professzorasszony azt mondta, hogy ez is narkós gyerek lesz, meg nem lesz normális, menjek el egy híres doktor úrhoz, és ők majd esetleg kivizsgálásokkal eldöntik, hogy megtarthatjuk-e vagy sem. Elmentünk, a doktor úr rögtön átpasszolt egy pszichológushoz, az rettentően kérdezősködött. Engem is kérdezett, a férjemet is, fölveték a családfánkat, az összes betegségünket, mindent. A lényeg az, hogy a végén azt mondták, ne tartsuk meg a gyereket, mert nem lesz egészséges.

Akkor kértem egy papírt a doktor úrtól, hogy ezt a gyereket el kell vetetni. Utána bementem a kórházba, nem is kellett érte fizetni, gyorsan meg is csinálták a műtétet. Egy napig tartott csak az egész, másnap reggel már ki is engedtek. Nem volt kellemes. Szóval valahogy olyan furcsa volt. És ettől fogva valahogy megváltozott a viszonyom a férjemmel. Ez biztos, hogy így volt, mert utána már nem kedveltem annyira. És aztán nem is közeledtünk egymáshoz. Olyan a házasságunk, mintha barátok lennénk vagy testvérek. A mai napig úgy

élünk, mintha testvérek lennénk. Együtt szerezzük be a narkót, a pénz az többnyire közös, mindenki megpróbál pénzt szerezni, ahogy tud, azt a közösbe csapjuk, és akkor együtt éljük fel. Azt a nem sok pénzt, mert neki is kevés a nyugdíja meg nekem is.

Ő közben combnyaktörést szenvedett, azóta a súlyosabb kategóriában van. Most már a kettes kategóriában van, én meg még mindig a hármásban. Pedig szerintem én súlyosabb vagyok, mint ő, mert közben a Halászbástyáról is leugrottam. Egy öngyilkossági kísérlet során megsérült a lépem, ki is kellett aztán venni. A májam is megsérült, a lábam tönkrement, becsúszott valahogy. Nagyon sokat fáj a lábam és a derekam, és engem mégsem vesznek súlyosabb kategóriába, pedig az jó lenne, mert akkor több pénzt kapnék esetleg, meg akkor elkönnyelnék, hogy tényleg beteg vagyok, és akkor járna a közgyógyellátás, nem kéne minden évben külön kérvényezni, ami nagyon nehéz procedúra, mert vagy megadják, vagy nem adják meg. És nagyon sok gyógyszert szedek, és most már a tüdőmmel is probléma van sajnos, mert vértett a tüdőm.

Ja igen, az egy nagy dobása volt még a férjemnek, amikor vértett a tüdőm. Két napig vértett a tüdőm, mire kihívta az orvost, és akkor nagyon úgy éreztem, hogy egyedül vagyok. Ott vagyok a lakásban, annyi erőm sincs, hogy megmozduljak. Egyfolytában azon gondolkodtam, hogy legalább annyi erőm legyen, hogy kimenjek a folyosóra – a második emeleten lakunk –, és legorjok, hogy ne szenvedjek már tovább. De annyi erőm nem volt, hogy odáig kimenjek, és a férjem meg be volt narkózáva, és feküdt mozdulatlanul. Nem segített, hiába jajgattam. Becsukta az ablakot is. Én meg jajgattam két napig, ez pont egy hétvégén volt, tehát pénteken este kezdtem el nagyon köhögni, már akkor tüdőgyulladásom volt egy hete, és akkor péntek este már vértett a tüdőm. Mutattam a férjemnek, hogy nézzed csak, vér jön ki a számból. Azt mondja erre, hogy hát majd eláll, meg hogy nem is vér ez, hanem mit tudom én, valamit ehettem. És aztán szombaton megint vértett a tüdőm. Már ilyen nagy zsebkendőket, lepedőket használtam el. Vasárnap megint, és akkor aztán végre kihívta az ügyeletes orvost. Az kijött rögtön, és szirénázó mentővel azonnal bevittet a nagy tüdőosztályra.

No, aztán meg az újabb kórház. Ott is mindenféle vizsgálatot végeztek rajtam, ami megint nem volt kellemes. Tüdőtükrözés, gyomortükrözés, szóval nagyon kellemetlen volt. Akkor döntöttem úgy, hogy leszokom a dohányzásról, mert nagyon rosszul éreztem magam, tényleg. És erre a férjem öngyújtót hozott be ajándékba nekem a kórházba! Pedig mondtam neki is, hogy le akarok szokni a dohányzásról! Nagyon keveset dohányoztam akkor, már csak egy fél szállal szívtam el naponta, mert annyira rosszul éreztem magam. És ő meg nem akarta, hogy leszokjak, biztosan azért, mert egyszer ő is le akart szokni, merthogy ő futott, a maratont is lefutotta még a combnyaktörése előtt, és akkor meg én nem akartam, hogy leszokjon. Aztán ezért bosszúból öngyújtót hozott nekem. Vagy nem is tudom, talán attól félt, hogy a drogot is abba akarom hagyni, merthogy annyira együtt van ez a kettő. Nem tudom. De nem akarta, semmiképpen sem akarta, hogy leszokjak a dohányzásról.

Aztán végül is maradt minden a régi. És talán kívülről nem is látszik rajtam, hogy olyan nagyon össze lennék gyötörve, meg olyan rossz állapotban lennék, pedig nagyon nem érzem jól magamat. Fizikailag rengeteget szenvedek, ami nem látszik. De érzelmileg sem vagyok jól. Az az egy segítségem van, hogy ott van Apa, akihez a mai napig is járok, amikor van rá lehetőség. Ennek már több mint tíz éve, és azóta több-kevesebb rendszerességgel járok hozzá. Voltak időszakok, amikor három-négy hónapig nem találkoztunk, de volt olyan hónap, amikor mindennap mentem hozzá. Szóval teljesen váratlanul, rendszertelenül, rendszeresen, de mindig megtalálható. Megvan a lehetőségem rá, és ő mindig fogad, és mindig ad. Amiben tud, segít. Sajnos már nagyon régen így van. Csak azt sajnálom, hogy nem tudok kimászni ebből az állapotból, hogy egyre rosszabb állapotba kerülök.

Azt vettem észre, amikor a múltkor találkoztam vele, hogy az idő múlásával minden egyre rosszabb lett. Nem őmiatta, csak éppen furcsa, hogy egymással párhuzamosan a drogfo-

gyasztásom, a pszichém, az anyagi helyzetem, szóval minden, minden, minden egyre rosszabb lesz. Ahogy az évek múlnak, ahogyan élünk, minden egyre rosszabb. De még így is sokat segít. Abban nem tudott segíteni, hogy ne így alakuljon a sorsom. Azt vettem észre, hogy itt ez az orvos, aki megért engem, ismeri az életemet kívülről-belülről, aki jobban ismer engem, mint én saját magamat, és mégis képtelen volt annyira hatni rám, hogy megváltozzak. Pedig többször próbált arrafelé terelni, hogy leszokjak. De mégsem tudott arra kényszeríteni, hogy normális kapcsolatokat teremtsék, tehát mondjuk, hogy egy elvonókúra után menjek le vidékre, vagy hogy ott folytassam az elvonókúrát, s ha följövök, váljak el a férjemtől, akivel nincs is házastársi kapcsolatom, csak ilyen testvéri vagy baráti, amit az orvosok szimbiotikus kapcsolatnak neveznek, és hogy utána megpróbáljak találni egy rendes partnert, és valahogy azzal élni.

Sokat gondolkoztam azon, hogy ebben a mai világban nemhogy munkát nem lehet kapni, de már munkásszállók sincsenek. Hogyha például vidékről jöttem volna fel, hova mentem volna lakni? Mert hogyha visszakerülök ugyanabba a közegbe, akkor ugyanúgy narkózom, szóval ugyanaz folytatódik tovább. Most is, amikor teljesen elvették a Noxiront, pedig az volt megbeszélve, hogy csak csökkentik az adagot, akkor olyan rosszul lettem, hogy a lépcsőházban leugrottam a harmadik emeletről, így arra az osztályra se mehetek már többet. Pedig ez nem is volt öngyilkossági kísérlet. Csak félig volt öngyilkosság, félig nem, mert egy öngyilkos nem úgy lesz öngyilkos, hogy kiabál, hogy segítség és segítsenek, és már a betegtársak rohannak az ápolókért, és jön is ki az ápoló, és erre az illető leugrik. Az ember nem így öngyilkos – szerintem legalábbis.

Az egészre most már nem is emlékszem pontosan, pedig most történt, mert annyira meg voltam zavarodva, hogy hallucináltam, szó szerint, mintha nem is ezen a földön járnék, szóval teljesen más volt minden... Nem is tudom elmondani... Szóval teljesen megzavarodtam, és állandóan csak teljesíteni akartam. Amikor például adták a Depridot, akkor is visszaütöttem, azt mondtam, hogy nem kell, pedig majd megőrültem érte. Tehát ennyire teljesíteni akartam, ennyire meg akartam felelni, s közben meg állandóan az volt az agyamban, hogyha ennek a kúrának vége, akkor le kell mennem vidékre, de akkor meg Apával hogy fogom tartani a kapcsolatot, hiszen ő itt van Pesten! És mindig csak ezen gondolkodtam, és annyira megzavarodtam, hogy ez lett a vége. Baleset, zuhanás, aztán a traumatológia, onnan meg az idegosztály.

Az egész roham egyébként úgy történt, hogy elmentem vécére, mert éppen menstruáltam, és már az is nagyon rossz volt, hogy egymás után többször is, egy hónapban kétszer is menstruáltam, ahogy csökkent a Depridol meg a Noxiron. Szóval, ahogy csökkentek a gyógyszerek, úgy változott meg a hormonháztartásom is, merthogy én teljesen a hormonjaim által élek szinte. És akkor nagyon elkezdtem menstruálni, elmentem a vécére, és ott jött rám ez a rosszullet. Lehúztam a bugyimat, elvesztettem az eszméletemet, s nem is tudom..., nem emlékszem rá. Ilyen halvány idegrángások voltak bennem, szóval belülről éreztem, hogy az idegeim mozognak bennem, és nem tudom megállítani. Ilyen apró, kisebb rohamaim korábban is voltak, de akkor a vécében nagyon rosszul lettem. És ott volt a korlát, nagyon kicsi a távolság ott a vécé és a korlát között.

És érdekes, hogy három emeletet leestem, de ahhoz képest úgy tűnt, nem nagyon sérült meg. Először azt hittem, hogy csak a nyakam sérült meg, mert elmozdult egy nyaki ín. De aztán kiderült, hogy a bordám is megrepedt, és nagyon rosszul látok azóta. Hogyha otthon nagyritkán olvasok, akkor szoktam föltenni a szemüveget, napközben nem, mert bepárasodik, ha eső van. Napközben nem tudom használni, meg zavar is nagyon. És emlékezetkihagyásaim is vannak azóta. Szeretnék koncentrálni, meg szeretném, hogy valami eszembe jusson, és mégis képtelen vagyok rá. Csak egészen véletlenül ugrik be a dolog. Régen ez nem így volt, régen nem kellett ennyi idő, hogy valami eszembe jusson.

Nekem az egész életem egy nagy kudarc. Az ópiát az egyetlen olyan kapcsolatom, ami

még megvan, és nem szenvedtem kudarcot vele. Enélkül már régen nem is élnék. Az, hogy ilyen fenntartó kezelésem vagyok, annyit jelent, hogy nem leszek rosszul, kibírom a következő huszonnégy órát, amíg a következő adagot megkapom. Azt is egyre nehezebben. Például ez a tíz szem Depridol, amit másfél éve kapok naponta, ez már kevés. Az emberek egyébként valami nagy tévedésben élnek, amikor azt hiszik, hogy az ópiát eufóriát okoz. Nem okoz eufóriát. A Noxiron és a Coderit okozott eufóriát, a Depridol meg a mák fogyasztása nem okoz. Ha a Depridol mellett a mákot, a Ridolt és a Noxiront is beveszi az ember, akkor egy nagyon rövid ideig borzasztó nyugodt állapotba kerül. Azt szokták mondani, hogy az ember hátán ilyenkor fát lehet vágni. Ebben a nyugodt periódusban a fájdalmak csökkennek, sőt, meg is szűnnek egy nagyon rövid ideig. A felszívódás mindenkinél másként hat. Az is számít, hogy eszik, nem eszik meg ilyenek. A Depridol nálam például háromnegyed óra alatt szívódik fel, ha eszem. Ha nem eszem, akkor egy-másfél óra kell. Körülbelül három-négy óráig tart intenzíven a hatása. Ez azt jelenti, hogy tudok létezni, tudok beszélni, nem figyelek annyira a fájdalmaimra. Persze, egy-két év alatt hozzászokik az ember, s akkor már nem hat úgy, s akkor már egyre inkább a Noxiron tölti be ezt a szerepet. Most például nagyon fáj a lábam és a hasam is. De hogy a Depridolt bevettem, nem fáj annyira, tudok vele együtt létezni. Utána fokozatosan csökken ez a hatás, és este nyolc órákor már nincsen semmi. Ezért akkor mákteát iszom Noxironnal, hogy ne legyenek megvonási tüneteim: hasmenés, hidegrázás, nyálfolyás meg orrfolyás meg ilyesmi.

Azt persze nem mondom meg az orvosomnak, hogy ópiátot, azaz mákteát is iszom. Anélkül nem tudnék bejönni a reggeli adagomért. Minden reggel meg kell innom legalább egy fél pohár mákteát. Ezt az orvosok nem szívesen veszik, merthogy én hivatalosan fenntartó kezelésem vagyok. Csakhogy éppen ez a vicc az egészből, hogy a fenntartó kezelés sem fenntartó kezelés, és ezt hiába magyarázom nekik, mert ez a mennyiség, amit adnak, nagyon kevés. Egyszerűen nem elég. Aki már öt-tíz éve nyomja magába az anyagokat, akár az ópiátot, akár a heroint, bármit, annak ez a fenntartó már csak arra elég, hogy ne essen a villamos alá a rosszullettől. Körülbelül ilyen szinten van. Sajnos, egy időben injekcióban én is beadtam magamnak a hét végén a Depridolt. Csak a múltkor nagyon megijedtem, mert nagyon csúnyán végződött, majdnem probléma lett a kezemmel.

Most, amikor a karommal ez a probléma volt, az történt, hogy szúrta a vénámat, de nem jól találtam el vagy félrecsúszott... Nem is tudom... Lényeg az, hogy a főér begyulladt. A karom meg olyan ronda volt, hogy a bőrgyógyász rögtön elküldött a sebészetre. És a sebész nagyon udvariatlan volt, semmibe vett, várakoztatott. És amikor bekerültem hozzá, kértem, hogy injekciót adjon, valahogy érzéstelenítse Lidocainnal vagy valamivel, mert annyira fáj. Erre azt mondta, hogy miért, amikor maga szúrja, akkor nem fáj? Persze igaza volt, de ez a rosszindulat akkor is nagyon fáj az embernek. És az a szörnyű, hogy mindenhol ezzel a rosszindulattal találkozom. A fogászaton, a tudóosztályon, a bőrgyógyászaton, mindenhol, ahol csak megfordulok, mindenhol. Amikor a fogaim kihullottak a mákfogyasztástól, hát az első protézist is úgy csinálták meg, mivel a papíromra rá volt írva a diagnózis, tehát tudták, hogy kinek lesz, mert közgyógyra kaptam, és még így is elég sokba került... és úgy csinálta meg ez az akárki azt a protézist, hogy újra kellett csináltatni, mert elviselhetetlen volt. Szerencsére a fogorvosom nagyon rendes, és ő újra elkészíttette. Nem ő rontotta el, hanem a nem tudom, hogy hívják azokat, akik ezeket csinálják.

És például bent abban a közegészségügyi és járványügyi izében, amikor kérjük ezeket a meghosszabbításokat, itt is például az egyik nő azt mondja nekem, hogy mit gondol maga, hogy a társadalombiztosítónak mi fogjuk fizetni a Depridolfogyasztásukat maguk helyett, mert maguk csak kétszázhuszonöt forintot fizetnek?! És mit gondolnak, mondja ez a hölgy, meddig fog ez így tartani, hogy megújítjuk a kérelmüket, hogy fogyaszthassák a Depridoljukat, és hogy miért nem lehet ezt csökkenteni és abbahagyni... Folyton ilyen megjegyzéseket tesznek, merthogy nekik kell engedélyezni. Aztán ott vannak a kolléganők,

azok meg húzzák a szájukat, hogy már megint munkát adunk nekik, mert ezt le kell írniuk, meg a kartont ki kell tölteniük.

De van ott egy másik hölgy is, az meg nagyon rendes. A legutóbb nagyon éhes voltam, és nem is néztem jól ki, éhes voltam, nem rosszindulatból, csak tényleg, dél volt már, tizenkét óra, és éreztem valami ennivalónak az illatát, és mondtam, hogy milyen jó illat van itt, de éhes vagyok. Csak ennyit mondtam, erre a hölgy kiállította a közgyógy igazolványt, felvezette a Depridolt, hogy kaphassam további három hónapra, és utána mondta, hogy jön, veszünk valamit. És vett nekem két kiflit és egy pohár tejet. Szóval, ilyen is van, és ő is ugyanúgy dolgozik, és ugyanúgy kiállította. Persze minden ember más, tudom, csak hát nem azért költök én havi nyolcezer forintot Depridolra, plusz Noxironra háromezer forintot, tehát tizenegyezer forintom elmegy a két gyógyszerre, s ötezer forintból élek, veszem a cigarettát, tartom el a lakást, már úgy közösen a férjemmel. Nem azért költök tizenegyezer forintot, hogy ilyen megjegyzéseket kapjak. Nem viccből költöm. És én tudom, hogy ez nagyon sokba kerül a társadalombiztosítónak, tudom nagyon jól, de mégsem viccből szedem ezeket, hanem azért, mert szükségem van rájuk.

És sajnós volt már, hogy egyszer, amikor nagyon rosszul voltam, egy Depridolt eladtam. Ez egy olyan nap volt, amikor a rendőrség lecsapott rám, vagyis szerintem beépített ember volt, mert volt neki rádiótelefonja, és nem láttam rajta, hogy drogbeteg lenne, és háromezer-ötszáz forintot kínált fel. Ő kezdte, ő mondta, hogy megvenné a gyógyszeremet, mind a kettőt. Tehát kifigyelt engem, hogy Depridolfogyasztó vagyok, és a gyógyszertárban ő szólított meg. Úgyhogy most éppen bírósági ügyem van ebből. Nem tudom, mi lesz a vége, felfüggesztett, vagy elveszik a Depridolt, vagy pénzbírság... Egyik sem jó, de ha a tizenhatezer forintomból pénzbírságot akarnak fizettetni velem, amikor tizenegyezer a drogfogyasztásom, akkor végképp nem tudom, hogy mi lesz. Nem tudom...

Budapest, 1997. szeptember-október.